

4

A VARÁZSLATOS BARÁT

Neil Patrick Harris

7

Ridley Larsen tökéletes barát. Állhatatos, hűséges és okos. De kemény kritikus is tud lenni, ami miatt a pozíciója a Szemfüles Szemfényvesztők között meginog, pont akkor, amikor régi ellenségük, Kalagan fenyegetése egyre nagyobb méreteket ölt.

A hat barátnak egy sor furcsa esettel és véletlenszerű támadással kell megbirkóznia, amelyekkel egyre közelebb kerülnek Kalagan rejtekhelyének és valódi kilétének felfedéséhez. De vajon Ridley végre úrrá tud lenni indulatain, és hasznosítani tudja mágikus képességeit? Végül rá kell jönnie, hogy a Szemfüles Szemfényvesztők akkor a legerősebbek, ha mindannyian együtt dolgoznak.

Csatlakozz a Szemfüles Szemfényvesztőkhöz, akik kalandot, barátságot és nem kevés titkot fedeznek fel ennek az egyedülálló sorozatnak a befejező részében. Akár az illúziók régi szakértője vagy, akár egyszerűen csak új rajongója a színpadi bűvészkedésnek, kapaszkodj a cilinderedbe!

A VÁRÁZSLATOS BARÁT

Neil Patrick Harris

— részlet —

ÁLLJ! STOP! KI VAN OTT?

Ó, hát már megint *te* vagy az!

Hála az égnek!

Itt voltam békésen a sötétben, amikor hirtelen valami-
féle idegen jelenléte éreztem, és aggódtam, hogy olyasva-
laki olvassa ezt a könyvet, akinek nem lenne szabad. Ezzel
nem azt akarom mondani, hogy neked nem szabadna ezt
olvasnod. Sőt, kifejezetten ajánlott, hogy elolvasd.

Ugye nincs ellenedre, hogy várj egy kicsit, amíg fel-
kapcsolom a lámpát?

Tessék. Sokkal jobb.

Elnézést a kissé heves reakciómért. Az a helyzet, hogy
belegondoltam, mi fog következni, és ettől némiképp el-
fogott az aggodalom. De az, hogy itt lehetek veled, éppen
veled... boldoggá tesz. Örülök, hogy te vagy a társaságom,

amikor elkezdődik a Szemfüles Szemfényvesztők negyedik és egyben utolsó kalandja.

Biztos vagyok abban, hogy egy nagyszabású és hősiес kalandorozat krónikájának lezárása meglehetősen idegőrlő lehet. És mindazok után, amit megtudtatok Carter, Leila, Theo, Ridley, Olly, Illy, Ozzy, Izzy, Dante, A Másik Mister Vernon, Presto, Maestro, Cilinder és Theo galambjainak egyéniségéről és cselekedeteiről, biztos vagyok benne, hogy ugyanúgy aggódtok értük, mint én. (Presto, Maestro, Cilinder és a Galambok egyébként egészen fantasztikus név mondjuk egy zenekarnak. Csak szólok.) Biztos alig várjátok, hogy megtudjátok, hogyan alakultak a dolgok hőseink számára az előző epizód katasztrofális vége után.

Bevallom, elhullattam egy-két könnyet a gondolattól, hogy Vernon Bűvös Boltja romokban hever. Az a sok trükk, az a sok öröm, az a sok sziporkázás a galád Kalagannek köszönhetően, illetve egyáltalán nem köszönhetően, szóval Kalagan miatt porig égett, az az ember pedig még mindig valahol Bányavölgy utcáin ólálkodik, és az árnyékból figyel, ahogy a Szemfüles Szemfényvesztők megkezdik az új iskolai évet. Fogadni mernék, hogy csak a megfelelő pillanatra vár, és újra lecsap...

Ajaj!

Ezer bocsánat. Mintha valami hangot hallottam volna. Talán még egy lámpát fel kéne kapcsolnom.

Most pedig engedj meg, hogy elmondjak mindent, amit tudnod kell erről a következő kalandról! A Szemfüles Szemfényvesztők társaságának tagjai: Carter Locke, aki képes dolgokat eltüntetni; Leila Vernon, aki képes szűk helyekről kiszabadulni; Theo Stein-Meyer, a lebegtetés

művészetének nagy rajongója; Ridley Larsen, az átalakulás bűvészmutatványának hatékony gyakorlója; valamint Olly és Izzy Golden tornászok, zenebohócok, akik a fent nevezett barátokat minden körülmények között megnevettetik.

Persze ki lenne képes nevetni, amikor közeleg a végső harc egy bosszúszomjas, hatalmas mágussal? Szerintem én nem tudnék nevetni. Te azonban ettől függetlenül olvasd csak tovább! *Muszáj* tovább olvasnod! Nem tudok már mást megosztani veled, csak azt, hogy...

HOGYAN...

olvassátok ezt a könyvet?

Tudom, tudom. A játszmának ezen a pontján ez a kis fejezet teljesen feleslegesnek tűnik. Igaz?

Hiszen már tudod, hogyan kell olvasni ezt a könyvet!

Mégis hadd frissítsem fel az emlékezetedet! Ebben a könyvben vannak olyan részek, amelyek történetet mesélnek el. A történet részei között megosztok veled néhány bűvésztükköt. Ha az elejétől velünk voltál, vagyis ha az első, második és harmadik könyvet is olvastad, és ha rendesen figyeltél, és gyakoroltad mindazt, amit azokban tanítottam neked, biztosan rájöttél, hogy ezek a trükkök valami nagyobb dologgá állnak össze. A nagy finálévá, ha úgy tetszik.

Ezért most először arra kérek, hogy ne ugord át a bűvészeleckéinket, ahogy Ridley történetét olvasod. Már annyi bűvésztükköt tanultál és gyakoroltál, hogy most már nem adhatod fel (bár úgy sejtem, hogy te soha semmit nem szoktál feladni, abbahagyni, csak úgy otthagyni, és meg akarod tanulni, be akarod gyakorol-

ni ezeket egészen addig, amíg tökéletesen nem tudod csinálni)!

✓ Készen állsz?

Akkor kérlek, lapozz!

EGY

Ridley Larsen élete olyan volt, mint egy ismeretlen célállomás felé száguldó gőzmozdony. Az elmúlt nyár eseményeitől úgy érezte magát, mintha sötét, füstös alagútban haladna, ahol időnként váratlanul megszólal az éles, síkító hangú kürt, és attól félt, ha éles kanyarhoz érkezik, egyszerűen kisiklik.

Ezen a kora októberi délelőttön Ridley egy hölgygel utazott, akit Ridley anyja azzal bízott meg, hogy gondoskodjon az otthoni oktatásáról. Ms. Parkly. Tanárnő. És Ridley éppen azért gondolt az életére úgy, mintha vonat lenne, mert Ms. Parkly és ő szó szerint kerültek kapcsolatba a mozdonyal, nevezetesen azzal, amely a szerelvényt húzta, amelyen éppen utaztak. Ridley kerekesszéke az egyik ablak mellett volt rögzítve; a kinti világ elsuhant

mellettük, az őszi fák lombjainak sok élénk színe elmosódott a reggeli fényben.

Tanárnője vele szemben ült, a menetiránynak háttal. Ridley széttárt ujjait figyelte.

– Még egyszer! Még egyszer, kérlek! – mondta Ms. Parkly, valósággal visított az izgatottságtól.

Ridley bűvésztrükköt mutatott a tanárának.

– Most nézze figyelmesebben! – mondta, és felettébb szórakoztatta, hogy Ms. Parkly úgy beszélt, mint egy csodálkozó kislány, aki Mr. Vernon régi bűvészboltjában nézett körül. Ridley kinyújtotta a kezét, üres tenyerével felfelé. Ökölbe hajlította ujjait.

– Válasszon egy kezet!

Ms. Parkly ekkor Ridley bal kezére mutatott.

Ridley a jobb kezét a balra tette, és mindkettőt megrázta. Aztán kinyitotta a bal kezét, és a *nem* szó kis illusztrációja jelent meg a tenyerén nyomtatott betűkkel. Ms. Parkly nevetett.

– Rossz válasz – mondta Ridley, azzal kinyitotta jobb kezét, és megmutatta az apró ezüstszínű csavart.

Ms. Parkly halk, de izgatott tapsal jutalmazta.

Ridley mosolygott, ami elég furcsa volt tőle azok után, ami Bányavölgy Ki mit tud? versenyén történt, és azok után, hogy a versenyt követően Vernon Bűvös Boltjában kő kövön, azaz téglá téglán nem maradt. Mert ezután Ridley úgy érezte, az ő élete is átalakult: a városa természetesen más lett; és más lett a legközelebbi barátaihoz való viszonya; és az is, hogy szerinte az életnek milyennek kellene lennie. És hogy milyennek kellene lennie neki. Nyugodtnak? Ellenállónak? Jobban kéne bíznia másokban? Vagy mindig a saját megérzéseire kellene hallgatnia?

Ridley arra gondolt, vajon a barátai mit szeretnének jobban, különösen azok után gondolt erre sokat, ahogy az utóbbi időben bánt velük; gyakran ragaszkodott a saját elképzeléseihez, csak ment gőzerővel előre úgy, hogy nem gondolt mások biztonságára. Mégis, mindezt a legjobb szándékkal tette. De vajon ezt a barátai is tudják?

(Ó, ez jó kérdés. Te érezted már úgy, hogy nem is igazán tudod, ki vagy te? Hogy ki vagy te igazán? Mert velem már előfordult ilyen. Most, hogy jobban belegondolok, soha nem árultam el senkinek, hogy ki vagyok... szóval talán fel kéne hagynom azzal, hogy ilyen kérdéseket teszek fel!)

– Nem tudom, hogyan csinálod, Ridley – mondta Ms. Parkly.

– De csak ámulok.

Ridley vállat vont.

– Ha mindig kaptam volna egy ötcentest, valahányszor valaki ezt mondta nekem, most gazdag lennék. – Kuncogott. – Bár biztosan bosszús lettem volna a sok apró miatt.

Ridley anyukája azzal bízta meg Helena Parklyt, hogy ő legyen Ridley házi tanítója szeptember elejétől, mielőtt Ridley apukája ismét hosszú üzleti útra indul.

A tanárnő magas volt és karcsú, kicsit magasabb, mint Mrs. Larsen. Csak szalmaszőke bubifrizurája volt divatos, különben úgy öltözködött, mintha húsz évvel idősebb lenne. Gyakran vett fel állig begombolt blúzt,

gyapjúblézert és térd alá érő szoknyát. Amikor Ridley először találkozott vele, úgy gondolta, hogy tanára profeszionális és intelligens. Azt is tudta azonban, hogy a külső megjelenés csalóka lehet. Először is a tanárnő rendkívül ügyetlen volt, gyakran előfordult, hogy nekiment valakinek, vagy megbotlott. És nagyon könnyen elvonták a figyelmet Ridley legegyszerűbb bűvésztükkjei is.

Miután Ms. Parkly tudomást szerzett arról, hogy Ridley ügyes és okos feltaláló, benevezte a közeli Harangpart városban tartott regionális feltalálóversenyre. Most éppen oda utaztak. Ha ez csak valami trükk volt arra, hogy Ridley kegyeibe férközzön, hát bevált. Miután évekig bütykölt és babrált, és lenyűgöző gépeket képzelt el, de ezeket még terv szinten sem mutathatta meg senkinek, Ridley végül lehetőséget nyert, hogy bizonyítsa: a hobbija ér valamit. Hasznos.

Mostani terve arról szólt, hogyan kellene átalakítani a közösségi tereket úgy, hogy mindenki könnyen tudjon azokban közlekedni. Hosszú órákig ötletelt édesapjával, mielőtt elindult üzleti útjára. Ridley kidolgozott egy kézi emelőrendszert, amely lehetővé tette számára, hogy kerekesszékekben is könnyedén tudjon mozogni a házban a lépcsőn. Terve szerint kötelek, csigák és fogaskerekek rendszere ideiglenesen sima rámpává alakítja a lépcsőt. Ridley nemcsak egy tablót készített az eszköz mechanikájának bemutatására, hanem miniatűr makettet is. Mindkettő abban a táskában volt, amely Ridley kerekesszéke mellett a padlón hevert.

– Megtanítanád nekem ezt a trükköt? – kérdezte Ms. Parkly reménykedve. – Hogyan csinálod?

– Azt hiszem, most inkább azon kéne gondolkodnom, hogyan mutatom be a találmányomat – felelte Ridley dip-

lomatikusan, de nagyon határozottan. Nem fogja felfedni bűvésztrükkjeinek titkát olyasvalaki előtt, akit kevesebb mint egy hónapja ismer, függetlenül attól, hogy mit tett érte a tanárnő.

Ms. Parkly mosolygott.

– Ó, igazad van. Csak elvonná a figyelmedet.

– Semmi gond. Csak folytatnom kell a munkát – mondta Ridley, azzal előhúzta noteszét a kerekesszékének könyöktámasza alatti rekeszből és kinyitotta. A notesz tartalmára koncentrált, amíg meg nem látta, hogy Ms. Parkly megfordul, hogy visszaüljön, bár előbb ki kellett szabadítania blúza mandzsettáját az ülésből kiálló kósza csavarból.

– Aúúú! – mondta Ms. Parkly, ahogy blúza ujja engedett. Végre lehuppant az ülésre. Aznap délelőtt már másodszor fakadt furcsa nevetésre. Ridley önkéntelenül elmosolyodott.

Harangpart a maga macskaköves utcáival, évszázados építészetiével hasonlóan bájos volt, mint Ridley szülővárosa, csak sokkal hatalmasabb. Az épületek magasabbak, a parkok nagyobbak. A színházakban több ember fért el a nézőtéren. A sok kéményes, sok gépes gyárak még gyorsabban termelték a termékeket. Az áruházakban több osztály volt, és szélesebb az áruválaszték.

Itt nem volt szálloda a közeli magaslaton, mint ott hon az Öreg Tölgy Hotel. Itt, Harangpart városában, a síkságon a Bell College állt, a kanyargó folyó mellett, amely a települést Bányavölgy városával kötötte össze. Bell College csupa gránit és márvány volt, és rendkívül szép látványt nyújtott; az épületeket mintha borostyánindák

tartották volna; a borostyánlevelek éppen kezdtek vörösbe fordulni a kora októberi napfényben.

Ebéd után Ridley és Ms. Parkly a főiskola főkapujához mentek. Fekete kovácsoltvas monstrum, rajta fekete rigó alakú kovácsoltvas díszek, ami inkább megfélemlítő, mint oktató-nevelő jelleget adott az intézmény bejáratának. Ridley azonban nem olyan lány volt, akit könnyen meg lehetett félemlíteni, ezért táskájával az ölében gyorsan átgördült a tanintézmény kapuján. Senki nem gondolta volna, hogy mellkasában gőzmozdonyként zakatol a szíve. Ms. Parkly szeme tágra nyílt, nagy léptekkel követte.

A négyszögletű zárt udvaron túl állt Hampshire Hall. Nagy, szürke épület, magas ablakok, vörös cseréptető, és hihetetlenül széles lépcső vezetett a bejárathoz.

– Kövessen, kérem! – mondta Ridley a tanárnőnek. – És vigyázzon arra! – mutatott egy cserepes növényre, amit valaki a kavicsos ösvényre döntött. Ms. Parkly köszönetképpen bólintott, bár Ridley így is hallott egy halk „Aúúú!” kiáltást és cserépdarabok csörrenését, ahogy az épület oldalához sietett. A földszinten volt egy ajtó. Kinyitott egy zárat a kerekesszéke kartámasza alatti rekeszen, és kézbe vette a kampós szerkezetet, amit kifejezetten ilyen pillanatokra szerelt fel. Meghúzta a végét, majd érezte, hogy kinyúlik a kampó és a helyére kattan. Az ajtó felé lendítette, és megragadta a fogantyút. A kar végén levő gombot hüvelykujjával megnyomva rögzítette a kampót, aztán csuklóját elfordítva húzni kezdte a szerkezetet.

Az ajtó kifelé lendült, Ridley kicsit előrébb ment, a széke lábtartójával elkapta az ajtót, és kitámasztotta. Aztán kioldotta a kampós szerkezetet, újra a szék karfájának aljához erősítette, és Ms. Parklyhoz fordult.

– Most pedig menjünk be!

– Ó, köszönöm – mondta a tanárnő, és megint olyan furcsán nevetett. Kissé botladozva lépett el Ridley mellett.

Miután hosszú percekén át vakon haladtak Hampshire Hall kanyargó folyosóin, Ridley furcsa eszközöket cipelő gyerekeket látott.

– Erre – mondta a tanárnőnek. Ridley egy hatalmas osztályterembe követte a gyerekeket. A helyiségben hosszú sorokban álltak az asztalok. Az ajtó előtt sor állt az egyiknél, amely mögött merev tweedöltönyben, kosztümben ült három felnőtt, és intettek a résztvevőknek, hogy kerüljenek beljebb.

Ms. Parkly megszólalt.

– Megyek és megnézem...

Ridley azonban hevesen rázta a fejét, és előresietett.

– Ridley Larsen, a Fiala Feltalálók Fesztiváljára jöttem – jelentkezett be. Igyekezett nyugodtnak és összeszedettnek tűnni, bár idegei valósággal zsidongtak.

Az egyik tweedöltönyös felnőtt egy papírdarabot adott át neki, amelyen egy szám volt.

– Üdvözlünk! A te helyed az ablak melletti sorban van. Nem lehet eltéveszteni.

– Kööösöőönjüüük – mondta Ms. Parkly furcsa, éneklő hangon, és belebotlott a regisztrációs asztalba, ahogy elhaladt mellette, mire az asztal lába éles karistoló hangot adva moccan a márványpadlón. A tweedöltönyös emberek arca grimaszba rándult.

– Bocsáááánaaat! – szabadkozott a tanárnő, azzal szoknyáját lesimitva sietett Ridley után, aki már jóval előtte járt.

Elhaladtak a többi résztvevő mellett. Ridley végignézett a tábláikon, és számos találmány címét olvasta: AUTO-

MATA KÖNYVLAPOZÓ; KÖNNYŰ GEREPLYE CSATLAKOZTATOTT LEVÉLGYŰJTŐ ZSÁKKAL; TÁVIRÁNYÍTÓS VILÁGÍTÁSKAPCSOLÓ; ELVESZETT ÜVEGGOLYÓ-BEGYŰJTŐ SZERKEZET. Egyikről-másikról nem is igazán tudta, mit jelent, de lehetséges volt, hogy valamelyik legyőzi az ő találmányát.

– Ugyanolyan ideges vagy, mint én? – kérdezte Ms. Parkly.

Már megint az a furcsa nevetés.

– Jól vagyok – felelte Ridley, valahogy sokkal hangoztabban, mint akarta. Tanárnőjének sajátos modora kezdett az agyára menni. Széles mosollyal próbálta helyrehozni ezt a hibát, de aztán attól tartott, hogy ettől csak még rosszabb lesz, ezért semleges arcot vágott, de valahogy úgy érezte, hogy ettől meg idiótának tűnik.

– Remek! – felelte Ms. Parkly. Rózsaszín volt az arca. – Én is! Ami azt illeti, egyáltalán nem is vagyok ideges. Nem is tudom, miért mondtam ezt.

– Semmi gond – felelte Ridley. Mellkasában a gőzmozdony zakatolt: *csu-csu-csu-csu-csu-csu*. Talán jobb lenne bevallani. – Ami azt illeti, egy kicsit izgatott vagyok.

Odaértek a nekik kijelölt asztalhoz. Ridley fellendítette a táskát, és kinyitotta a cipzárt. Néhány másodperc múlva elővette a táblát, és felállította, hogy mindenki lássa. A felső szélén vörös betűkkel virított: **AZ ÁTALAKULÓ LÉPCSŐ**. Alatta számos tervrajz és ábra volt, amelyeket Ridley nagy gondossággal alkotott meg, valamint lerajzolta a kész szerkezetet is, és részletes leírást adott róla. Ridley ezután kitette a miniatűr lépcsőmakettet is, és a kereszszékének háttámlájában levő rekeszből elővette hordozható szerszámkészletét, hogy összeszerelje a makettet.

Ms. Parkly a közelben keringett.

– Segíthetek?

– Ne nyúljon hozzá! – mondta Ridley, és eltett egy csavarkulcsot a kétbalkezes tanárnő elől. Aztán csillagcsavarhúzót vett a kezébe, hogy rögzítse a kis fogakat a makett gumiszalagjához. – Esetleg elmehetne és szerezhetne nekem egy pohár vizet – javasolta, de nem nézett fel.

– Megleszel egyedül?

Ridley *erre* már felnézett.

– Persze, hogy megleszek egyedül – felelte, és képtelen volt megállni, hogy arca gúnyos grimaszba ránduljon.

– Rendben. Akkor már itt sem vagyok, és rögtön jövök – felelte Ms. Parkly, és sietős léptekkel távozott.

Ridley felidézte az elhangzottakat, és hirtelen bűntudat fogta el. Bányavölgybe menet az egész vonatúton bűvésztrükköket kell bemutatnia a tanárnőnek, hogy elsimítsa a dolgokat. Már megint az történt, hogy hagyta magát elragadni az indulattól (és az idegességtől).

A másik sornál fiatal résztvevők rendezték el kiállítandó művüket a saját asztalukon. Együtt dolgoztak, együtt igazgatták A JÖVŐ KERTJE című pályamunkájukat. Gyönyörű zöld makettjük volt, tele miniatűr növényekkel és fákkal. A csoport minden tagja elővett egy különleges eszközt, és letette az asztalra. Az egyik úgy nézett ki, mint egy módosított ültetőlapát; a rövid nyélből valami féle elektromos panel állt ki. A másik tőzegkocka-készítő eszköznek fogas forgó mechanikája volt, ami úgy nézett ki, mintha a földből tudna egyenlő mennyiségű anyagot felmarkolni. A harmadik teljesen közönséges lapátnak tűnt... amíg a csoport egyik tagja el nem mozdított egy kapcsolót, mire az eszköz vibrálni kezdett. Talán azért,

hogy az eszköz használója áthatolhasson a keményebb talajon is.

A csoport nevetett valamin, és ekkor Ridley-nek saját barátai jutottak eszébe... a bűvészkлуб. Hirtelen irigyelte a fiatal feltalálókat, akik közösen dolgoztak, segítették, támogatták egymást, kedvesek voltak egymáshoz és beszélgettek, miközben mellette csak az ügyetlen, túlságosan lelkes tanárnő volt. Ridley ezen a délelőttön először kívánta, bárcsak ott lenne vele Theo, Leila, Carter vagy az ikrek, és lelkesítenék, felvidítanák. (Ki ne kívánná ezt? Még azután is, hogy a barátok között az utóbbi időben... hogy is mondjuk... volt némi nézeteltérés, biztosíthatlak benneteket, hogy a Szemfüles Szemfényvesztők is azt kívánták, bárcsak ott lehetnének Ridley-vel és lelkesíthetnék, felvidíthatnák.)

Ekkor Ridley a szeme sarkából látta, hogy valaki őt nézi. Végignézett az asztalok közötti hosszú folyosón, és azt látta, hogy egy idősebb nő áll nem messze; válla görnyedt, keze ernyedten lóg, ajka kissé megnyílt, mintha mondani akarna valamit, de elfelejtette volna. Rövid ősz haja bodorítva volt; macskaszem-keretes szemüveget viselt, és rózsaszín-lila pöttyös ruhát. Eltelt egy pillanat, mire Ridley felismerte. Mrs. Maloney, könyvtáros Bányavölgyben. A nyár végi ifjú feltalálók verseny zsűrijének egyik tagja.

Mrs. Maloney megborzongott, feje kicsit megrándult. Elindult Ridley felé. Ajka mozgott, de Ridley nem hallotta, mit mond. Nagyon céltudatosan lépkedett, egyik lábát a másik elé csapta, csípője jobbra-balra, előre-hátra ringott. Hipnotikus mozgása volt.

A könyvtárosnő megragadta a Ridley asztalával szemközti csapat makettjének ásóját, és lassan megfordult.

– Mit művel?! – szólt rá Ridley éles hangon. – Azonnal tegye azt le!

Az asszony véreres, vizenyős szeme kigúvadt. Üveges tekintetében félelem volt, de... elszántság is?

Ridley végre meghallotta, mit mondogat magában. És ettől kirázta a hideg.

– Mit tettem? Mit tettem?

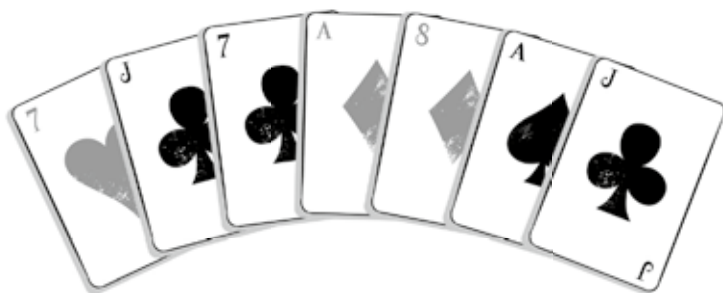
A könyvtárosnő felemelte az ásót. Ridley kerekesszéke karfáján meghúzott egy kallantyút.

– Mit tettem?

Ridley székének kerekei hirtelen mozgásba lendültek, hátragurult, pontosan akkor, amikor Mrs. Maloney az asztala felé bukdácsolt, egyenesen az ő lépcsős projektjéhez.

– Álljon meg! – kiáltotta Ridley, mert előre látta, mi fog történni. – Neeeeee!

Az asszony lecsapott az ásóval. Ridley famakettje darabokra tört.

KETTŐ

Mrs. Maloney újra lecsapott. Fogaskerekek, rugók és csavarok repültek szanaszét.

Ridley felemelte a kezét, ahogy makettjének darabjai szerterobbantak; úgy csapódtak be, mint valami bomba repeszdarabjai.

Körös-körül mindenki odafordult, hogy lássa, mi történik.

A Ki mit tud? verseny éjszakája villant fel Ridley gondolataiban. Az események gyors egymásutánban pörögtek lelki szemei előtt, miközben a könyvtárosnő már a makett maradványait pusztította.

Bumm!

A bűvészbolt kirakata vakító villanással robbant ki.

Bumm!

A falak leomlottak. Por borította a főutcát.

Bumm!

Carter, Leila és Theo azonnal elindult az üzlet felé, Ridley-t a parkban hagyták Emily Meridiannal, a Golden ikrekkel és az állatokkal.

Bumm!

Egy hipnotizőr lépett elő az árnyékból, füst vette körül, gallérja magasra hajtva, eltakarta az arcát.

Kalagan...

A férfi, aki a nyár eleje óta terrorizálta Ridley-t és barátait, aki dinamitot rejtett a szeszcsempész alagútjába Vernon Bűvös Boltja alatt, aki működésbe hozta a kapcsolót, aki mindent megváltoztatott.

A nő már üvöltött:

– Mit tettem? Mit tettem?

De egészen robotszerűnek tűnt a hangja, mint valami üres mantra vagy értelmetlen dalt kántáló kórus. Ezek voltak azok a szavak, amiket Kalagan mondott a robbanás éjszakáján, közvetlenül azelőtt, hogy Theo üldözésébe fogott, és a varázspálcából penge lett. A könyvtárosnő végül eldobta az ásót, és Ridley plakátjával kezdett birkózni.

Ridley-t előntötte a düh. Hogy meri ez a nőszemély tönkretenni az ő munkáját? És ami még rosszabb: hogy meri így elé idézni azt a férfit, aki Ridley álmaiban kísértett? Neki dolgozik?

Ridley még egyszer megnyomta kerekesszékén a kapcsolót. A szék ezúttal előreleandult. A lábtartó a könyvtárosnő lábszárába ütközött. Mrs. Maloney felkiáltott, elejtette a plakátáblát, és hanyatt esett. Keményen koppant a padlón. Csak hebegett, amikor meglátta maga fölött Ridley-t, akinek ujja újra kész volt megnyomni a kapcsolót.

De Ridley látta, hogy valami megváltozott a nő tekintetében. Mrs. Maloney felszisszent, és azt a pontot dörzsölgette lábszárán, ahol Ridley megütötte. Rémülten szemlélte a káoszt, amit ő okozott. Zihálva sóhajtott, és ezúttal halkabban, szinte csak magának mondta:

– Mit tettem?

– Ridley! – Ms. Parkly rohant az asztalok közötti folyosón, kezében két papírpohár. – Mi folyik itt?

Megbotlott, majdnem elesett, jeges víz lötytyent ki a poharakból, és azonnal eláztatta a könyvtárosnőt, aki rögtön megdermedt döbbenetében.

Ridley kerekesszéke háttámlájának feszítette gerincét, és körülnézett, mintha attól tartana, hogy a következő pillanatban valaki hirtelen rátámadhat, de ekkor Ms. Parkly lépett Ridley és a földön fekvő asszony közé.

Merev kék egyenruhát viselő emberek érkeztek. Válllapjuk alapján Ridley tudta, hogy biztonsági őrök. Egyikük Mrs. Maloney mellé lépett, a másik Ms. Parkly mellé. Egy harmadik pedig Ridley felé közeledett. Amikor a biztonsági őr megérintette a karját, Ridley felkiáltott.

– Jól vagy? – kérdezte az őr.

Ridley végignézett munkája romjain – a makett, a plakát, a várakozás, az izgalom, minden elképzelése –, és úgy érezte, hogy saját tudatának mélyére néz.

– Nem. Nem hiszem, hogy jól lennék – ismerte el.

A biztonsági őrök elvezették Mrs. Maloney-t, de a könyvtárosnő előbb megszólította Ridley-t. Hangja remegett a feszült érzelmektől.

– Nem tudom, mi szállt meg. Kérlek! Kérlek, hidd el, hogy nem akartam...

De Ms. Parkly ekkor előrelépett, és azt mondta:

– Bár én nem akartam leönteni önt hideg vízzel, madame, nem sajnálom, hogy megtettem.

Ridley kis híján felnevetett. A tanárnő ügyetlensége ezúttal nem volt haszontalan.

Ekkor odalépett hozzájuk egy hatalmas, kaptárszerű kontyot viselő nő és egy férfi, akinek fekete szemüvegerete olyan vastag volt, mint a nyalókarúd. A feltalálók fesztiváljának rendezőiként mutatkoztak be. Ridley igyekezett a lehető legtömörebben elmagyarázni a helyzetet. Ms. Parkly csendben állt mögötte.

– Nagyon sajnálom, ami történt, Miss Larsen – mondta a nő. – A hatóságokkal együttműködünk a nyomozásban. A munkája menthető?

Ridley szomorúan rázta a fejét.

– Nagyon ígéretesnek látszott – jegyezte meg a rendező hölgy dicsérően.

– Talán megtehetnénk, hogy jövőre is meghívunk a versenyzők közé – tette hozzá a férfi.

Ridley bólintott. Egyszerűen túl fáradt volt ahhoz, hogy megszólaljon.

Mrs. Maloney elérte, amit akart. *Vagy, gondolta Ridley, megtette, amit valaki más akart elérni. Utolsó mondata visszahangzott Ridley emlékezetében: Nem tudom, mi szállt meg. Kérlek! Kérlek, hidd el, hogy nem akartam...*

Ha a könyvtárosnő nem akarta, amit tett, akkor *ki* akarta?

Ridley-nek ezen alig kellett gondolkodnia.

Kalagan hipnotizőr. Biztosan hipnotizálta a könyvtárost.

Az a férfi egyszerűen rögeszmés őrült, és Ridley már tudta, hogy a Szemfüles Szemfényvesztőknek nem lett volna szabad feloszlaniuk, hogy lecsillapítsák, ahogy azt Mr. Vernon javasolta. Ki kellett volna állniuk nyíltan, ahogy azt Ridley akarta, harcra készen. De hallgatott rá valaki?

Nem.

Attól, hogy az árnyékban maradtak, semmi nem változott.

A vonaton Ridley próbálta rávenni magát, hogy valami másra gondoljon, például arra, hogy milyen változtatásokat hajtanak végre a tervén a jövő évi versenyre. Persze, majd amikor az apukája visszaér az üzleti útról.

Anyának ez nem fog tetszeni, gondolta Ridley. Mármint, hogy apával egyre több időt töltünk bütyköléssel. Mrs. Larsen egyszerűen

nem volt hajlandó megérteni, hogy lánya mennyire szereti a feltalálást. Az sem segített, hogy ő maga is gyakran nagyon elfoglalt volt a munkája miatt, többnyire mindig valami romantikus és intrikus regényt írt. Ridley néha azon gondolkodott, hogy az anyja nem azért ír-e ilyeneket, hogy elmeneküljön az általa hétköznapiinak tartott életből.

Vagy ami még rosszabb: az általa idegesítőnek tartott életből.

Az anyjára sem akart gondolni, ezért benyúlt kerekesszékének rekeszébe, és elővette tollát, noteszét. Le kellett írnia a könyvtárosnővel való találkozás részleteit, hogy megoszthassa ezeket barátaival, tudassa velük, lehetséges, hogy mind veszélyben vannak.

Megint.

Felnézett, és azt látta, hogy Ms. Parkly gyorsan hátrafordul, és aztán lecsúszik az ülésen, mintha láthatatlanná akarna válni.

Hmmm... Mrs. Maloney kijelentette, hogy nem tudja, mit csinál, és mintha transzban lett volna. Hol volt Ms. Parkly a könyvtárosnő ásós támadása idején? Kiment, hogy hozzon Ridley-nek egy pohár vizet. Legalábbis ezt mondta. Lehetséges, hogy a tanárnőnek ugyanolyan képessége van, mint Kalagannek? Tud hipnotizálni?

– Ms. Parkly? – szólt Ridley a lehető legédesebb hangján.

– Ó! Tessék! – válaszolt tanára, de nem fordult meg.

– Tud valamint a hipnotizálásról? – kérdezte Ridley, egyenesen tanára fejbőrét nézve; azt figyelte, hogy meg-rándul-e.

De Ms. Parkly mozdulatlan maradt.

– Nem igazán. Ezen a héten erről szeretnél tanulni?
Miről jutott eszedbe?

Ridley igyekezett a lehető legvidámabb és legártatlanabb hangon szólni.

– Ó, semmi, semmi. Igazán lényegtelen. Mutassak még bűvésztükköket?

HÁROM

A vonat kora délután ért Bányavölgybe. Ridley anyukája várta őket, a járdaszegélynél parkolt az állomás előtt. Azok után, ami aznap addig történt, Ridley úgy érezte, a napnak már majdnem vége, bár még fényes nappal volt. Amikor beült a hátsó ülésre, anyukája hátranézett a viszapillantó tükörből, és azt mondta:

– Látom, szerencsésen, egy darabban hazaértél.

– A makettem nem.

Mrs. Larsen pislogott.

– Hát, az nyilvánvaló, Ridley... úgy értem, a tanárnő elmondta, és persze az egész szörnyű, de talán így egy kicsit több időt tudsz arra fordítani, hogy azt csináld, amit valójában csinálnod *kellene*, és... szentséges ég! Már ennyi az idő?! Be kell mennem a városba. Semmi nincs otthon vacsorára... és nem tudok üres hassal írni.

Ridley morcosan pislogott, ahogy nagy sebességgel elhajtottak a pályaudvartól. Nagyon jellemző volt az anyukájára, hogy szinte nem is vett tudomást arról, ami történt, és simán visszazökkent abba, amit a legjobban tudott: aggódik Ridley tanulmányi teljesítménye miatt. Aggódik a vacsora miatt. Aggódik a határidők miatt.

Ekkor Ridley meglepetésére Ms. Parkly szólalt meg.

– Ridley nagyon ügyesen megvédte magát, Mrs. Larsen.

Ridley egy pillanatig büszkeséget érzett, aztán gyorsan eszébe jutott, hogy nála Ms. Parkly már felkerült a *gyanúsítottak* listájára.

Amikor a tanárnő felé fordult, és halványan rámosolygott, Ridley elkomorult.

Miután kitétték Ms. Parklyt a malom mellett, a lakásánál, Ridley megkérdezte az anyukáját, hogy bemehet-e a városba vele.

– Hát... rendben... de nem kószálhatunk... vissza kell ülnöm dolgozni... Olyan jól haladt a munka ma délelőtt, valósággal áradtak a kezem alól a szavak, mielőtt ki kellett jönnöm eléd az állomásra... Tényleg muszáj... szentséges ég, *figyelj már, hogy mit csinálsz!* – sikoltotta. Egy másik autó túl közel jött az övékhöz.

– Hiszen alig haladunk, anya – jegyezte meg Ridley morcosan. Azt azonban nem osztotta meg az anyukájával, hogy neki már voltak tervei aznap délutánra, és nem fog hazamenni vele.

Több mint egy hét telt el azóta, hogy a Szemfüles Szemfényvesztők találkoztak, és az sem bűvésztalálkozó volt. A Tip Top Teketerem hátsó termében jöttek össze csapdlecsacsizni, ami csak részben volt szórakoztató, mert Carter folyton eltüntette a kártyákat, és Ridley-n kívül

mindenki nevetett, amitől persze Ridley bosszús lett, és hirtelen mondott bizonyos dolgokat, aztán bocsánatkérésre kényszerült.

Ridley úgy érezte, mintha az utóbbi időben ez egy kicsit sokszor fordulna elő. Hirtelen meggondolatlan kijelentéseket tesz. Aztán bocsánatot kér. Amióta az eszéig tudja ezt látta apja és anyja beszélgetéseiben. Elgondolkozott, vajon az apja ezért van-e olyan sokat távol.

– Ridley?

Ridley összerezte.

– Mi az?

Mrs. Larsen beállt egy utcai parkolóba.

– Te nem is figyelsz rám.

– De figyelek, csak... – Ridley érezte, hogy felforrósodik az arca. – Megismételnéd, kérlek?

Mrs. Larsen nagyot sóhajtott.

– Azt akartam tudni, hogy újra... nem mintha támogatnám, hogy... Ó, szentséges ég, tényleg nagyon kell szeretnünk... Hol is tartottam? Ó, igen. Azt akartam kérdezni, hogy újjá fogod-e építeni a makettedet. Azt, amelyik ma összetört.

Ridley egy pillanatig úgy érezte, mintha anyja kérdése mögött valami rejtett értelem lenne. Valami olyasmi, hogy: *Jól vagy? Miért van az, hogy ebben a családban senki nem mondja ki egyenesen, amit akar, hogy mindenki kerülő úton próbál eljutni a mandanivalójához, és rébuszokban beszél?* – gondolta Ridley.

– Azt hiszem, igen... de most, hogy a feltalálók fesztiváljának vége, nem igazán látom értelmét.

– Úgy érzem, ebben egyet kell értenem veled – felelte Mrs. Larsen. – Rendben.

A városban Ridley szorosan követte az anyját, aki a járda közepén haladt. Ridley biztosra vette, hogy túlságosan siet ahhoz, hogy észrevegye, hogy az egész helyet elfoglalja. Ridley kerekesszéke lehullott vörös és sárga leveleken gördült át, bár az utcát szegélyező fák többsége zöldellt.

Rengeteg turista járt a környéken. Az évnek ebben a szakában a turisták szerettek ebbe a festői kisvárosba látogatni; fényképezték a színes lombkoronákat, túráztak a hegyekben, almát és tökféléket szedtek a közeli farmokon. Ez volt az utolsó nagy roham a közelgő tél előtt. Ridley nem szerette a hidegebb évszakokat. Nehéz volt haladni a latyakban, miután lehullt a hó, és a hideg hatására kellemetlen érzés támadt mélyen, az izmaiban. Elhatározta, hogy ha apja hazaér, beszélni fog vele erről; talán van valami lehetőség arra, hogy módosítsanak a kerekeken, és a gumi ne csússzon a jégen. Talán mélyebb barázdá-

jú gumi kellene? Vagy tapadós gumi? Esetleg elektromos fűtőszálak a lábtartó alá?

Mrs. Larsen benyitott a sajtboltba, Ridley követte. Kis bolt volt, odabent zsúfoltság. Mrs. Larsen felnyögött, amikor meglátta, hányan állnak előtte sorban.

Ridley félrehúzódott, és azzal szórakoztatta magát, hogy a mellette lévő polcokon átrendezte a konzerveket és a mézeket. Egy hölgy egy fügekompót felé közeledett, és éppen érte nyúlt, ám amikor a kezébe vette, a konzervdoboz füge alakú sziklává változott. A hölgy meglepett kiáltást hallatott... *Mi a...?* Ridley pedig elfordult, és magában nevetett. Ridley pontosan tudta, hogy Mr. Vernon szerint a varázslat azért van, hogy az emberek mosolyogjanak, de néha épp ilyen örömet okozott látni, hogy meglepetésükben összerezzenek.

Ami pedig a meglepetéstől való összerezzenést illeti, Ridley felfigyelt rá, hogy a bolt másik végéből, a pénztár felől szóváltás hallatszik. Előre pillantva azt látta, hogy anyja vitatkozik a sajtossal (ha ezen kuncognál, tudd, hogy tényleg így hívják, lásd még: fűszeres).

– Nem gondolja, hogy a vevő, aki rendelést vár, megérdemli azt az udvariasságot, hogy telefonon értesítik, ha a megígért szállítmány nem érkezik meg? – kérdezte Mrs. Larsen kiabálva.

A sajtos, avagy sajtáros egy fiatal nő, aki lófarokba kötött, egérbarna haját háló alá tűrte, elfojtott hangon kért elnézést. Ridley anyja azonban nem hagyta annyiban.

– Legközelebb a sajtrendelésemet a Murray's cégnél fogom leadni. Köszönöm szépen!

Ridley nem gondolta, hogy anyjának olyan sok sajtrendelése lenne (én azonban nagy örömet lelem a heti

gouda-, taleggio- és camembertrendelésben), de így is eléggé kellemetlen helyzet volt. Még kellemetlenebb volt, amikor Mrs. Larsen hátraszólt az üzlet másik felébe:

– Gyere, Ridley! El kell jutnunk a zöldségeshez, mielőtt elfogy a kelbimbó... vagy spárgát akartam készíteni? Vagy esetleg brokkolit? Ó, szanaszét cikáznak a gondolataim... Ridley! Ó, hát itt vagy... Menjünk! Így, hogy nincs sajt, teljesen át kell gondolnom a vacsorát.

Ridley legszívesebben elsüllyedt volna, miközben elhaladt a többi vásárló mellett.

Ahogy elment a sajtos (*kértelek, hogy ne vigyorgj!*) mellett, véletlenül meghallotta, ahogy az egyik vevő halkán (de nem túl halkán) azt mondja:

– Szegény asszony! Most mindent magának kell csinálnia, mert a férje megint úton van. Ha nekem anynyi dolgom lenne, mint neki, én is folyton mindenkivel üvöltöznék!

Ridley elkomorult. Micsoda okvetetlenkedő, minden lében kanál nőszemély! A székének karfáját szándékosan a pletykás vásárló terjedelmes tomporának vezette. Amikor riadtan elugrott előle, Ridley megjegyezte:

– *Elnézést!* Van, akinek jobb dolga is van annál, mintsem egész nap pletykáljon.

Mire kiért a járdára, megbánta, hogy egyáltalán megszólalt. Az emberek ugyanúgy néztek rá, ahogy az anyjára bámultak.

Miután elkísérte anyukáját a zöldségeshez, és végighallgatta, hogy dühösen motyog magában, Ridley az órájára nézett.

– Elmehetek egy kicsit levegőzni?

– Mi a gond *ezzel* a levegővel? – kérdezte Mrs. Larsen.

– Semmi, semmi... csak kell egy kis idő, hogy gondolkozzak – felelte Ridley.

– Rendben... de még sötétedés előtt érj haza... Egy pillanat... Nem mentünk el a kisbolt előtt? Hogyan tévesztettem el? Meg mernék esküdni... Ridley! Azt mondtam, legyél otthon még sötétedés előtt... és lehetőleg kerülj a kerge könyvtárosokat, kérlek!

Mrs. Larsen intett a lánynak, és sietve elindult vissza, arra, amerről jöttek.

Ridley nem igazán tudta, hogy ez az utóbbi mondat tréfa akart lenni, vagy valós figyelmeztetés. Akárhogy is, ezen gondolkodott, ahogy elindult a megbeszélte találkozóhely felé. Az Orpheum Filmszínház zárva volt, amióta az eszét tudta. A korábban impozáns védőtető feletti cégért izzólámpák rajzolták ki, amelyek évek óta nem ragyogtak fel; a régi filmek címeit hirdető betűk megvetemedtek, és úgy néztek ki, mintha bármelyik pillanatban kieshetnének a járdára. Az újságpapírral fedett bejárati ajtó mellett szűk sikátor vezetett hátra, az épület mögé. Alig volt olyan széles, hogy Ridley kerekesszéke elférjen.

Körülnézett, meg akart győződni arról, hogy senki nem nézi; aztán elnyelték az árnyékok. Mindkét oldalon hűvösség áradt a falakból. A sikátor végén enyhe rámpa vezetett az ajtóhoz, amit egy fél téglával támasztottak ki, így résnyire nyitva volt.

Ridley ajtónyitó eszközét használta, hogy jobban kinyissa. A hely sötét volt, nyirkos dohosság uralkodott odabent. Kerekesszékeének jobb kereke fölött megnyomott egy gombot, mire vékony fénycsík világította meg előtte az utat. Ahogy Ridley továbbhaladt az árnyékban, hatalmas képernyő fehér panelje emelkedett fel előtte; több emelet

magas fehér panel. Mögötte számos üres szék állt körben elrendezve. Leila munkája a legutóbbi Szemfüles Szemfényvesztők gyűlésről.

– Halló – szólalt meg Ridley szándékosan komoly hangon. – Van ott valaki?

Félelmetes csend válaszolt neki. Valahogy nem volt jó érzése.

A mozivászon mögött kattanások sorozatát hirtelen éles fények követték.

– Meglepetéééééés!

Ridley barátai ugrottak elő az árnyékból, mindegyiküknél elemlámpa volt. Meglepetésében a szájához kapott, szíve hevesen zakatolt a mellkasában. Carter, Leila, Theo, Olly és Izzy vidáman éljenzett, és Ridley végül nem tudta tovább türtöztetni magát, és szélesen elmosolyodott.

– Szemfüles Szemfényvesztők! – kiáltotta. – Az nem meglepetés, ha amúgy is azt terveztük, hogy találkozunk.

– Ó, hallgasssss – szólt Leila. Kiskabátján a gombok megannyi apró csengőként csörögtek. Mosolya széles volt, barna szeme ragyogott. – Már egy hete terveztük ezt.

A többi Szemfüles Szemfényvesztő oldalra lépett, és lámpáik fényét Leilára irányították, aki a kör közepére lépett.

– Ridley Larsen! Gratulálunk, hogy diadalmasan visszatértél Bányavölgy városába!

Theo a feje alatt tartotta elemlámpáját. Már nem viselte jellegzetes szmokingját. Mivel a Szemfüles Szemfényvesztők csapata elvileg feloszlott, úgy döntött, hogy kevésbé elegánsan öltözködik, nem úgy, mint egy színpadi előadó. Ezen a napon magas derekú, bézs színű nadrágot és fekete garbót viselt.

– Mindenki tudta, hogy nagyon jó eredményt fogsz elérni a feltalálók fesztiválján, és ezért csapatunk úgy határozott, hogy műsort ad a tiszteletedre.

A többiek tapsoltak és éljeneztek, Ridley pedig érezte, hogy arca hevesen melegszik.

– De én...

– Csss! – szólt Carter, és kacsintott. Barna kordbársony kabát volt rajta, és szőke haja még a félhomályos teremben is szinte ragyogott. Kék szeme csillogott.

Ridley a halántékát dörzsölte. A barátai szép meglepetést terveztek neki. Nem lehetne, hogy egyszerűen élvezze?

A kör közepén Leila bonyolult kötésű hálót vett elő a háta mögül, és leterítette a padlóra.

A közepére lépett, és összefogta a sarkait a feje fölött.

– Olly! Izzy! A segítségetekre van szükségem.

Az ikrek cigánykerekezve lendültek be a székek körébe. Szorosan összekötötték Leila feje fölött a hálót, hogy úgy nézzen ki, mintha erdei csapdába esett volna.

– Jaj, ne! Most mitévő legyek?! – siránkozott Leila.

Ridley felnevetett.

Olly és Izzy ekkor hatalmas rózsaszín selyemleplet vett elő, és függönyként tartották Leila elé. Rejtekhelyéről Leila kikiáltott:

– Eeeegy... kettőőőő... háááárom!

Erre az ikrek ledobták a selyemleplet, és azt lehetett látni, hogy a bonyolult szövésű háló, amelyben Leila volt, teljesen átalakult. Már nem a hálóban volt, hanem nyaktól bokáig összekötözve ugyanazzal a kötéllel, amelyből a háló készült.

– Ajaj! – kiáltott fel Leila.

Ridley hangosan felnevetett.

De nem volt minden veszve! Leila meghajolt, előre-gurult, mintha bukfencezne, és mire újra felállt, a kö-tél varázslatos módon meglazult, és rendezett tekercsben hullt a földre. Leila átlépett a kötéletekercsen, meghajolt, a többiek hangosan tapsoltak.

Ridley teljesen átadta magát a műsornak, és ő is éljen-zett.

(Hát nem jó dolog néha hagyni, hogy meglepjék az embert? Én legalább naponta háromszor próbálok őszin-tén meglepődni.)

Leila bakugrással átlendült a szék támláján, és Theo foglalta el helyét a körben. Az ikrek ott maradtak, ahol voltak, és újra felemelték a selymet. Theo a rózsaszín hát-tér mögé állt, és megszólalt:

– Mint tudjátok, sok időt töltöttem a lebegés és a le-begetés művészetének tanulmányozásával. Legalább any-yi időt, amennyit zeném gyakorlására szántam.

Ekkor elmozdította a karját teste mellől, és hegedű je-lent meg a kezében. Megforgatta a hegedűt, mire a másik kezében a vonó tűnt fel.

– Ebben a mutatványban kombinálom a két művésze-tet, és ezzel mind a kettő több lesz, mint amennyi eredete-ileg volt.

A dallam lassan, halkán szólalt meg, és ahogy Theo folytatta, megkerülte a függönyt, amit Olly és Izzy tartott neki. Zenéje betöltötte a régi mozit, egyre hangosabb lett, a dallam gyorsan változott.

Ridley meglepetésére Theo feje jelent meg a selyem széle fölött. Szeme csukva volt, és úgy rezgettette a vonót a húrokon, mintha maga a zene húzná őt fel egyre maga-

sabdra. Mintha a rózsaszín selyem fölött lebegne. Aztán kinyitotta a szemét, és lenézett az ikrekre. Ez valami jel lehetett, mert lassan leengedték a selymet... és vele Theo is leereszkedett. Közben végig zenélt. Amikor a selyem felső széle fél méterre volt a padlótól, Theo előrelépett, talpa határozottan a padlóra koppant. Még egy utolsó dallam hangzott el, gyorsan meghajolt, az ikrek pedig félredobták a selymet, és felfedték, hogy ott, ahol az előbb Theo állt, nem volt semmi. A trükk túl jó volt ahhoz, hogy Ridley tetszése jeléül ne nyomja meg a kerekesszék ülése alá rejtett duda gombját. Theo széles mosollyal nézett rá.

Most Carter lépett előre. Egyik kezét a háta mögé lendítette. A másikat a feje fölé emelte, és ujjaival csettintett. Amikor a háta mögül előhúzta a kezét, tenyerén kis tortát egyensúlyozott, rajta egyetlen csillagszóró szikrázott a sötétben.

Ridley szeme bizseregni kezdett az erős érzelmektől.

– Gratulálok, Ridley! – mondta Carter.

– Gratulálunk, Ridley! – visszhangozta a többi Szemfüles Szemfényvesztő.

A csillagszóró fénye kialudt. A hirtelen beállt sötétben Ridley az arcát törölgette.

– Én... én... nem is tudom, hogy mit mondjak.

Carter átadta a kis tortát Theónak.

– Semmit nem kell mondanod – felelte Leila.

Theo megigazgatta Ridley kusza hajfürtjeit.

– Illetve mondhatod azt, hogy köszönöm.

– De ez még nem minden – tette hozzá Carter titokzatosan.

A következő pillanatban széles mozdulattal megemelte Mr. Vernon egyik cilinderét, amelyik túlélte a bűvészbolt

felrobbantását. A kalapot Ridley felé tartotta, és megmutatta, hogy teljesen üres. Bár Ridley pontosan tudta, hogy mi fog következni, édes izgalom fogta el. Carter felfelé tartotta a kalapot, belenyúlt, és puha fehér nyuszit vett elő. Az állat az orrát mozgatva szimatolt Ridley felé.

– Az én Cilinder nyuszim! – tapsolt Ridley, karjába véve kedvencét.

– Nagyon jól viselkedett az új lakosztályunkban a szalodában – mondta Leila.

– Cilinder *mindig* jó fiú – felelte Ridley. Homlokon csókolta a nyulat. – Ugye?

– Olly is jó fiú – jelentette ki Izzy, és Ridley mellé lépett.

– És Izzy jó lány – közölte Olly, és szeplős arcát a másik oldalon mutatta meg.

– Igen, a valódi kérdés azonban az: *ti* el tudtok tűnni a varázsló kalapjában? – kérdezte Leila mosolyogva.

Olly és Izzy szájátva bámult egymásra.

– Ó, hogy ez nekünk miért nem jutott előbb eszünkbe?! – kiáltott fel Olly.

– Ki kell próbálnunk – jelentette ki Izzy.

Az ikrek lehuppantak két székre Ridley két oldalán, lerázták vállukról a lila köpönyeget. Izzy olyan erősen rázkódott, hogy a padlóra esett; nyilvánvaló kudarc, ami Ridley-nek néha az idegeire ment, de ma kivételesen kifejezetten élvezte ezt a bohóságot. (A világnak mindig is szüksége lesz egy kis bohóságra, kedves barátaim.)

– Hogy van Mr. Vernon? – kérdezte Ridley. – És Másik Mr. Vernon?

– Mindenki jól van – mondta Leila. – Apukám azt szokta mondani: *örökké él a remény*. Nem vagyok biztos ben-

ne, hogy ez újabb titkos üzenet-e nekünk, vagy a filozófiájának része. Akárhogy is, biztos vagyok benne, hogy mindketten szívélyesen üdvözölnének téged, ha tudnák, hogy ma találkozunk.

Carter összevonta a szemöldökét, és azt súgta:

– Egészen biztos vagyok abban, hogy tudják, hogy ma találkozunk. Valahogy mintha mindig tudnák.

Ridley gyomra összerándult, amikor rázúdult a Szemfüles Szemfényvesztők helyzetének valósága. Bármilyen boldog volt az utóbbi néhány pillanat a barátaival, el kell mondania nekik, mi történt aznap. Zavarában köhécselt, és a torkát köszörülte.

– Nem nyertem meg a feltalálók fesztiválját.

– És akkor mi van? – szólt Leila. – Mi akkor is büszkék vagyunk rád.

– Ezt ti nem érthetitek – felelte Ridley. – Valami nagyon rossz dolog történt ma reggel. Valami, amihez mindannyiunknak köze van. Szerintem K...

– Ki ne mondd! – súgta Theo, mintha csak magában beszélne.

De Ridley-nek ki kellett mondania. Megborzongott volna, de sikerült türtöztetnie magát.

– Szerintem Kalagan visszatért.